

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 8 sierpnia 2022 r.

Sąd Rejonowy w Świdnicy , IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w osobie SSR Magdaleny Piątkowskiej

po rozpoznaniu w dniu 8 sierpnia 2022 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania D. T.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W. z dnia 15 stycznia 2021 r. roku, (...)

o świadczenie rehabilitacyjne

I. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W. i przyznaje powódce D. T. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 11 lutego 2021r. do 7 lipca 2021r. ,

II. zasądza od strony pozwanej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W. na rzecz powódki D. T. kwotę 450 zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Powódka D. T. wniosła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W. z dnia 15 stycznia 2021r. o odmowie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. Powódka wniosła o zmianę decyzji poprzez przyznanie jej tego prawa. W uzasadnieniu wskazała, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił jej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, ze względu na jej uprawnienia do emerytury jako funkcjonariusza (...)Skarbowej, który zdaniem pozwanego organu wyklucza przyznanie tego świadczenia na podstawie art. 18 ust. 7 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby macierzyństwa. Od dnia 29.06.2020r. powódka jest niezdolna do pracy w związku z poddaniem się zabiegom chemoterapii w przebiegu nowotworu piersi, przebywała na zwolnieniu chorobowym. Po wyczerpaniu okresu zasiłku chorobowego (zasiłek chorobowy wypłacany był do dnia 10.02.2021r.), powódka w dniu 21.12.2020r. złożyła wniosek o świadczenie rehabilitacyjne. W dniu 15.01.2021r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał decyzję, w której odmówił powódce prawa do świadczenia rehabilitacyjnego z uwagi na fakt, iż ta ma ustalone prawo do emerytury z MSWiA. W ocenie powódki powołana przez ZUS przesłanka z art. 18 ust. 7 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa dotyczy jedynie emerytur z systemu powszechnego, nie zaś emerytur przyznawanych przez MSWiA.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych, podnosząc, że powódka od dnia 1 września 2019 ma ustalone prawo do emerytury MSWiA, wobec czego nie może nabyć prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

W toku postępowania Sąd ustalił

następujący stan faktyczny:

W dniu 7 lipca 2020 roku u powódki zdiagnozowano chorobę nowotworową. Początkowo powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim, w późniejszym okresie na zasiłku chorobowym. W związku z kończącym się okresem zasiłkowym, który upływał dnia 10.02.2021roku, powódka złożyła w dniu 21.12.2020 roku wniosek o świadczenie

rehabilitacyjne, w związku z niezdolnością do pracy związaną z poddawaniem się zabiegom chemoterapii w przebiegu choroby nowotworowej.

Dowód:

dokumentacja medyczna k. 7-12

akta ZUS (w załączeniu)

Powódka od dnia 1 września 2019 roku ma ustalone prawo do emerytury z MSWiA.

Dowód:

decyzja o odmowie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego akta ZUS

akta ZUS (w załączeniu)

Powódka nie odzyskała zdolności do pracy po zakończeniu okresu zasiłkowego, tj. od dnia 11 lutego 2021r. Odzyskała ją z dniem faktycznego powrotu do pracy w dniu 8 lipca 2021r.

Dowód: opinia biegłego onkologa k. 71-74

Bezsporne co do daty powrotu powódki do pracy.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o wszystkie zgromadzone w sprawie dowody, albowiem uzupełniały się one wzajemnie dając pełny obraz sprawy. W zakresie okresu niezdolności powódki do pracy sąd oparł się na opinii biegłego sądowego. Opinia była spójna, logiczna, zawierała szczegółową analizę stanu zdrowia powódki i jasne wnioski; żadna ze stron nie złożyła do opinii zastrzeżeń.

W tak ustalonym stanie faktycznym

Sąd zważył:

Odwołanie należało uwzględnić.

Zgodnie z art. 18 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (dalej: ustawy zasiłkowej), świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie zdolności do pracy; przysługuje ono przez okres niezbędny do przywrócenia zdolności do pracy, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy. Zgodnie z art. 18 ust. 7 ustawy zasiłkowej, świadczenie rehabilitacyjne nie przysługuje osobie uprawnionej do jednego ze świadczeń enumeratywnie wymienionych w tym przepisie, w tym m.in. do emerytury.

Pozwany, powołując się na art. 18 ust. 7 ustawy, odmówił powódce prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, należało zatem ustalić, czy emerytura dla funkcjonariuszy mieści się w zakresie pojęcia „emerytura” w rozumieniu tego przepisu i wobec odmiennego stanowiska Sądu Okręgowego w Świdnicy, którego Sąd Rejonowy nie podziela- ustalić także okres tego świadczenia.

Co do prawa do świadczenia w zbiegu z emeryturą wskazać należy, iż prawo do świadczenia rehabilitacyjnego wyłączone jest tylko w tych okolicznościach, które wyczerpująco i wyraźnie określone zostały w art. 18 ust. 7 ustawy zasiłkowej. Przepis ten nie obejmuje emerytur dla funkcjonariuszy, w tym emerytur dla funkcjonariuszy służby celno-skarbowej, a więc świadczeń przyznawanych na podstawie ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej,

Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, (...)Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2019 r. poz. 288, ze zm.) - zwanej dalej ustawą zaopatrzeniową oraz ich rodzin. Emerytury dla funkcjonariuszy są wyjęte z systemu ubezpieczeń społecznych, do których należy m.in. ubezpieczenie emerytalne. Art. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS wyraźnie wyodrębnia z powszechnego systemu emerytalnego emerytury funkcjonariuszy służby celno-skarbowej. Powyższe oznacza, że prawo do świadczenia rehabilitacyjnego jest wyłączone jedynie w sytuacji otrzymywania emerytury z systemu ubezpieczeń społecznych. Taki kierunek wykładni art. 18 ust. 7 ustawy zasiłkowej jest ugruntowany w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyrok z dnia 26 marca 2015 roku, sygn. akt II UK 145/14 i przywołane tam orzeczenia). Argumenty leżące u podstaw zaskarżonej decyzji ZUS i powtórzone w odpowiedzi na odwołanie należy zatem uznać za nietrafne.

W zakresie okresu świadczenia rehabilitacyjnego uznać należy, że powódka spełniła wskazane na wstępie rozważań przesłanki określone w art. 18.1 ustawy zasiłkowej w okresie 11.02.21 do 7.07.21r. wobec czego sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji wyroku z dnia 8.08.22r..

Na podstawie art. 98 § 1 kpc Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki D. T. koszty zastępstwa procesowego w stawce minimalnej wynikającej jednoznacznie z § 9 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, zgodnie z którym stawki minimalne wynoszą **180** zł w sprawach o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego oraz w sprawach dotyczących podlegania ubezpieczeniom społecznym (odpowiednio 90 zł za II instancję) . Nie bez racji jest stanowisko pełnomocnika powódki, iż stawka nie uwzględnia realnych kosztów świadczenia usług prawnych, natomiast ustanowienie jej w takiej kwocie pozwala ubezpieczonym ponieść koszty procesu strony przeciwnej w razie oddalenia odwołania. Przy tym niniejsza sprawa nie była skomplikowana, mimo postępowania apelacyjnego, nie wymagała przeprowadzenia rozprawy, a zatem zgodnie z § 15 ust. 2 orzeczono jak w punkcie II wyroku.